

Arrest

nr. 201 412 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. VAN DEN SANDE
Meir 24/6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. PAESHUYSE *loco* advocaat L. VAN DEN SANDE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u, M.H., een 20-jarige ongehuwde soennitische Pashtoun die de Afghaanse nationaliteit bezit en afkomstig is uit het dorp Aghrabad, district Qarghayi, provincie Laghman. Uw vader, H.H., werkte als hoofd van de tribale ouderen van het district Qarghayi. Voorheen was hij dorpsmalik. Naast uw studies aan Qarghayi High School en het volgen van een private cursus Engels werkte u voor en samen met uw vader als onder meer chauffeur en administratief/logistiek medewerker. U verklaart uw hele leven in Aghrabad te hebben doorgebracht. Uw moeder, twee jongere broers en een jongere zus verblijven eveneens in Aghrabad.

De taliban zou bij monde van het 'Islamitisch Emiraat van Afghanistan' op 22 saratan 1394 (Gregoriaanse kalender (GK) 13 juli 2015) een dreigbrief hebben gestuurd waarin zij zouden hebben geëist dat uw vader en uzelf uw beider werkzaamheden binnen 20 dagen zouden moeten stopzetten, daar uw activiteiten de overheid zouden steunen. Iets meer dan een maand later, op 25 assad 1394 (GK 16 augustus 2015), zou uw vader na een vergadering in Qarghayi zijn doodgeschoten door onbekenden in uw dorp, nabij het schrijn Bibi Saheb. U zou vijf dagen na de dood van uw vader op aanraden van uw moeder uw dorp Aghrabad hebben verlaten, uit angst dat u ook zou worden gedood. Op 30 assad 1394 (21 augustus 2015), zou u naar uw maternale oom Mu.H. in Kabul zijn gevlucht. U zou na circa een maand evenwel hebben besloten het land te verlaten. U zou vervolgens via Nimroz zijn vertrokken uit Afghanistan: van Iran naar Turkije en uiteindelijk Europa. U kwam, na circa twee maanden, op 9 december 2015 aan in België en diende op 23 december 2015 een asielaanvraag in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te zullen worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw identiteit en asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw originele taskara, uitgegeven op 5 jeddi 1392 (GK 26 december 2013); een originele ongedateerde verklaring van de dorpsoudsten van Qarghayi betreffende de werkzaamheden van uw vader; een origineel ongedateerd attest m.b.t. uw vaders werkzaamheden als hoofd van de tribale ouderen; een originele dreigbrief d.d. 22 saratan 1394 (GK 13 juli 2015); een usb-stick met 145 originele foto's en 255 (lange en korte) video's m.b.t. uw vaders werkzaamheden.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst baseert u uw vrees voor vervolging op het feit dat u uw vader bijstond in zijn werk als hoofd van de tribale ouderen van het district Qarghayi, provincie Laghman. Er dient te worden gewezen op het feit dat er louter als gevolg van de beroepsbezigheden van uw vader niet noodzakelijk een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon bestaat. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, moeten er immers concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geviséerd. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient u dus aannemelijk te maken dat u persoonlijk het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingerechtelijke zin, of er, omwille van een bepaalde reden, in de toekomst, bijvoorbeeld in het geval van een terugkeer naar Afghanistan, aan blootgesteld dreigt te worden. In casu is dit conform uw asielrelaas niet het geval.

Hoewel u het CGVS heel wat weet te vertellen over de verkiezing en functie van een dorpsmalik en hoofd der tribale ouderen, moet u er op worden geattendeerd dat u geen enkel document neerlegt om uw verwantschap met uw voorgehouden vader te staven. U legt weliswaar foto's en video's neer van een persoon die u als uw vader benoemt en foto's en video's waar u beiden op (redelijke afstand van elkaar) te zien bent, maar hieruit blijkt geenszins een familiale link tussen u beiden. Daarnaast ondersteunt het door u voorgelegde beeldmateriaal geenszins uw voorgestelde activiteiten als chauffeur en administratief/logistiek medewerker van het hoofd der tribale ouderen van Qarghayi. Dat u verder veel weet te vertellen over het kiesproces van beide functies alsmede de taken die daaraan verbonden zijn, duidt evenmin op verwantschap met uw vader, zijn mogelijke functie(s) en uw eigen werkzaamheden. Er kan immers van een jongeman met een achtergrond in een landelijke context verwacht worden dat hij zeer goed op de hoogte is van de tribale tradities binnen zijn gemeenschap.

Indien uw vader daadwerkelijk zou zijn gedood door de taliban als gevolg van zijn werkzaamheden, levert u bovendien geen enkel bewijs van een dergelijke afrekening. Het Commissariaat-generaal kan op zich moeilijk nagaan of uw vader gestorven is, maar merkt anderzijds wel op dat u er geenszins in geslaagd bent om de dood van uw vader op enige manier te verbinden aan het vermeende werk van uw vader. Ook de door u neergelegde getuigenissen m.b.t. uw vaders werkzaamheden, noch de door u voorgelegde dreigbrief geeft zicht op de omstandigheden waarbij uw vader het leven zou hebben gelaten. Inzake de dood van uw vader verklaarde u dat hij die avond naar een bijeenkomst ging in het districtshuis. Op de terugweg zou uw vader vervolgens door onbekenden zijn neergeschoten (GV CGVS, 12/5/2017, p. 12). Het is opvallend dat uw vader deze wandeling bij het vallen van de avond alleen zou hebben afgelegd, terwijl u zowel bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als tijdens beide gehoren op het Commissariaat-generaal verklaart dat uw vader altijd in het gezelschap van anderen verkeerde (Vragenlijst DVZ voor CGVS, 13/4/2016, p. 2; GV CGVS, 8/11/2016, pp. 15, 16; GV CGVS, 12/5/2017, pp. 9-10). Het is eveneens opmerkelijk dat er geen getuigen zijn van de dood van uw vader, terwijl hij volgens uw verklaringen snel na de bijeenkomst in het districtscentrum zou zijn vertrokken en op 5 minuten wandelafstand van het districtshuis dodelijk zou zijn getroffen (GV CGVS,

12/5/2017, p. 12). Aangezien zowel Aghrabad zelf alsook de weg(en) richting het districtscentrum zeer centraal gelegen zijn, is uw verklaring dat er geen getuigen waren in het licht van een net afgelopen vergadering weinig aannemelijk.

Bovendien is het opvallend dat u tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal desgevraagd initieel aangeeft dat er geen sprake was van concrete indicaties dat uw vader gevisieerd werd, om vlak erna wel toe te voegen dat uw vader een waarschuwing van de Taliban ontvangen had (GV CGVS, 12/5/2017, p. 13), waarmee u verwijst naar de dreigbrief die u en uw vader ontvangen hadden. De inhoud van deze dreigbrief komt echter niet overeen met uw verklaringen. U verklaart dat u en uw vader louter werden beschuldigd van steun aan een ongelovig regime, terwijl er in de door u voorgelegde dreigbrief ook sprake is van de Amerikanen. Wanneer u evenwel wordt gevraagd naar de Amerikanen zoals vermeld in de betreffende dreigbrief, verklaart u dat er geen sprake was van de Amerikanen, enkel van een niet-islamitische overheid (GV CGVS, 12/5/2017, p. 13). U verklaarde daarenboven desgevraagd reeds eerder in het tweede gehoor dat uw vader in zijn functie als hoofd der tribale ouderen geen contact had met de buitenlanders (GV CGVS, 12/5/2017, p. 8). Uw verklaringen blijken aldus tegenstrijdig met de door u voorgelegde dreigbrief, hetgeen niet alleen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, maar eveneens aan de bewijswaarde van de document dat u neerlegt. Voor de volledigheid moet hierbij worden toegevoegd dat u op het Commissariaat-generaal nota bene zelf aangeeft dat het in de provincie Laghman onveilig kan zijn (GV CGVS, 12/5/2017, p. 14). Het is dus in zijn geheel niet ondenkbaar dat uw vader, indien hij daadwerkelijk overleden is, het slachtoffer was van het in het district Qarghayi algemeen voorkomende geweld. Al bij al hebt u het Commissariaat-generaal niet weten overtuigen dat uw vader, indien hij al gestorven is, in de door u geschetste omstandigheden om het leven zou gekomen zijn.

Voorts verklaart u nooit persoonlijk te zijn bedreigd door de taliban en heeft u voorheen geen problemen gekend (GV CGVS, 8/11/2016, p. 15). Ook geeft u – na diverse malen ontwijkend te hebben geantwoord – uiteindelijk aan sinds de dood van uw vader noch na uw vertrek uit Afghanistan iets van de taliban te hebben vernomen (GV CGVS, 8/11/2016, p. 18). Verder verklaart u dat uw familie nog altijd in hetzelfde dorp verblijft, (GV CGVS, 8/11/2016, p. 6; GV CGVS, 12/5/2017, p. 3), geen problemen heeft gekend sinds uw vertrek (GV CGVS, 8/11/2016, p. 7) noch sedertdien iets van de taliban heeft vernomen (GV CGVS, 8/11/2018, p. 18). U verklaarde echter ook dat ‘als een mens van de familie voor de overheid werkt, dan sparen ze niemand in die familie. Omdat ze denken dan dat de hele familie de overheid steunt’ (GV CGVS, 8/11/2016, p. 16). Op de vraag waarom uw overige familieleden dan niet worden gevisieerd, verklaart u vervolgens dat uw siblings nog te jong zijn om te worden gevisieerd, dat zij nog niet gekend zijn in Aghrabad en bijgevolg nog geen problemen hebben gekend (GV CGVS, 8/11/2016, p. 18). Dit is bevreemdend, daar uw vader voordat hij de functie van hoofd van de tribale ouderen van het district Qarghayi bekleedde, dorpsmalik was en u uitlegt dat bij de verkiezingen van een dorpsmalik elke familie van het dorp wordt betrokken (GV CGVS, 12/5/2017, p. 5). Dat uw siblings dus nog niet gekend zouden zijn in het dorp, is aldus weinig aannemelijk. Dat antwoord kan dus niet uitklaren waarom uw familie probleemloos in uw geboortedorp kan blijven wonen, terwijl u beweert dat heel de familie gevisieerd wordt als iemand voor de overheid werkt (GV CGVS, 8/11/2016, p. 16). Dat zet de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen opnieuw op de helling.

Vervolgens verklaart u dat u vijf dagen na de dood van uw vader naar uw maternale oom Mu.H. te Kabul bent vertrokken (GV CGVS, 8/11/2016, p. 15). U verbleef een maand bij uw oom en heeft daar geen problemen gekend (GV CGVS, 8/11/2016, pp. 18-19). Sterker nog, u verklaart zelfs dat ‘als ik nog in de regio was in mijn land, dan had ik zeker problemen met hen [= de taliban] gehad. Daarom ben ik uit mijn provincie vertrokken vijf dagen na de dood van mijn vader’ (GV CGVS, 8/11/2016, p. 18). Ook in het tweede gehoor op het CGVS herhaalt u dat uw oom in een veiligere provincie woont dan uw eigen provincie van herkomst (GV CGVS, 12/5/2017, p. 14). Het is evenwel opmerkelijk dat u, in het licht van de door u geschetste acute persoonlijke dreiging, pas vijf dagen na de dood van uw vader besluit uw dorp te verruilen voor een verblijf bij uw oom in Kabul. Het is immers een contradictorische handeling om, wanneer iemand naar eigen zeggen ontvoering vreest en vijf dagen achtereen niet kan slapen omwille van de zorgen hieromtrent (GV CGVS, 12/5/2017, p. 14), nog vijf dagen in het ouderlijk huis te verblijven om namens de familie condoleances te ontvangen (GV CGVS, 12/5/2017, p. 14). Het laattijdige vertrek getuigt, met het oog op de door u geuite acute zorgen om uw persoonlijke veiligheid, eveneens van zeer weinig geloofwaardigheid en tast bovendien de waarachtigheid van uw asielrelaas verder aan.

Dat u tot slot aangeeft dat u geen problemen heeft gekend na de dood van uw vader (cf. supra), toont bovendien aan dat uw eigen gevonden vluchtalternatief in de Afghaanse hoofdstad reeds volstond om te ontsnappen aan de door u geschetste problemen. Er was bijgevolg geen levensbedreigende nood die u er vervolgens toe dwong Kabul te verlaten en verder te reizen naar Europa. Uw verklaringen betreffende het geïsoleerde karakter van uw verblijf bij uw oom zijn bovendien weinig geloofwaardig.

Wanneer u namelijk wordt gevraagd naar uw dagelijkse activiteiten, verklaart u enkel tijd met uw neven E. en S., destijds resp. drie en vijf jaar, te hebben doorgebracht. Voorts voegt u hieraan toe dat de oudste, S., reeds in het eerste jaar van het Afgaans onderwijs school liep (GV CGVS, 12/5/2017, p. 15). Wanneer u echter wordt geconfronteerd met het feit dat Afgaanse kinderen pas vanaf hun zevende levensjaar naar school gaan, verandert u uw verklaringen door te stellen dat dit slechts pre-scholing betrof (GV CGVS, 12/5/2017, p. 15). Dergelijke wendingen in uw verklaringen doen eveneens afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid alsmede uw verklaringen inzake uw zelfverklaarde geïsoleerde verblijf in Kabul.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciaties niet ombuigen. De door u voorgelegde taskara levert slechts een bewijs op van uw identiteit, die hier niet betwist wordt. Het beeldmateriaal en de documenten over de werkzaamheden van uw vader tonen geen verwantschap tussen u beiden aan, en ondersteunen evenmin uw verklaringen over uw eigen werkzaamheden. Bovendien wordt er evenmin ondersteuning geboden voor de omstandigheden waarin uw vader om het leven zou gekomen zijn. Daarnaast komt de door u voorgelegde dreigbrief inhoudelijk niet geheel overeen met uw verklaringen (cf. supra) en heeft het er bovendien alle schijn van een gekopieerde of gescande template te betreffen, inclusief gescande vouwen. Wanneer u naar deze opvallende lay-out wordt gevraagd, verklaart u dat het al zo was toen u deze verkreeg (GV CGVS, 8/11/2015, p. 17). Daarenboven hebben documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde

incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u vijf dagen na de dood van uw vader op aanraden van uw moeder bent vertrokken naar uw maternale oom Mu.H. te Kabul (GV CGVS, 8/11/2016, p. 15), die reeds 4-5 jaar geleden naar Kabul trok omwille van de betere leefsituatie en er een eigen winkel uitbaat (GV CGVS, 12/5/2017, pp. 3-4). U verbleef reeds een maand bij uw oom en heeft daar geen problemen gekend (GV CGVS, 8/11/2016, pp. 18-19). Diezelfde oom regelde en financierde bovendien ook uw reis naar Europa (GV CGVS, 8/11/2016, p. 9). U volgde daarbij ook een cursus Engels en spreekt zowel Pashtou als Dari (GV CGVS, 8/11/2016, p. 7).

Voors blijkt uit uw activiteiten op de sociale media ('M.Y.H.' (gebruikersnaam m..h.) en 'M.H.' (gebruikersnaam m..h..xxx)) dat u bevriend bent met diverse Kabuli, al dan niet van de H-tribe. Daarnaast werd er van u een derde Facebookprofiel teruggevonden, met de naam 'M.A.H. (gebruikersnaam 'm..a.'). Dit profiel stelt weliswaar dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit de provincie Laghman, maar dat uw huidige woonplaats Kabul betreft. Ook het gros van de H-vrienden van dit profiel woont en/of studeert(-de) in Kabul, hetgeen allemaal factoren zijn die bevestigen dat u zich als volwassen jongeman succesvol in Kabul zal kunnen vestigen binnen een sterk familiaal en tribaal netwerk.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de "Schending van o.a. artikel 48 e.v. van de vreemdelingenwet betreffende het vluchtelingenstatuut, artikel 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht".

Waar de commissaris-generaal hem verwijt dat hij de verwantschap met zijn vader niet zou aantonen, dat hij niet voldoende bewijst dat zijn vader hoofd was van de tribale raad van Qarghayi en dat hij zijn vader hielp bij het uitvoeren van deze functie, voert verzoeker aan dat hij wel degelijk bewijzen voorlegde ter staving van deze feiten: (i) "brief vredesoverleg aan vader als bewijs van de functie als tribaal hoofd", (ii) "bewijs van de functie van de vader als tribaal hoofd met meer dan 70 stempels als bewijs", en (iii) "foto's en video's waar zowel verzoeker zelf als zijn vader te zien zijn tijdens plechtige aangelegenheden zoals zijn vaders aanstelling evenals tijdens ontmoetingen met hogere autoriteiten". Hij wijst erop dat de commissaris-generaal erkent dat verzoeker veel details weet te vertellen over de verkiezing en de functie van een tribaal hoofd op dorpsniveau en van een tribaal hoofd op districtsniveau.

Waar de commissaris-generaal hem verwijt dat hij niet bewijst dat zijn vader daadwerkelijk werd gedood door de taliban als gevolg van zijn werkzaamheden, wijst verzoeker erop dat hij en zijn vader op 13 juli 2015 een dreigbrief ontvingen van de taliban waarin hen een termijn van 20 dagen werd gegeven om hun werkzaamheden te staken. Volgens hem biedt het feit dat de moord volgt op een dreigbrief van de taliban waarin een ultimatum wordt gesteld (het werk stopzetten of de dood), reeds een eerste indicatie dat de moord werd gepleegd door de taliban. Hij stelt dat dit vermoeden expliciet wordt bevestigd doordat hij en zijn familie na de moord bijstand hebben gevraagd aan het politiebureau, waar werd bevestigd dat de moord werd gepleegd door de taliban.

Waar de commissaris-generaal opmerkt dat zijn vader op de avond van zijn dood alleen wandelde terwijl verzoeker eerder verklaarde dat hij altijd in het gezelschap van anderen verkeerde, wijst verzoeker erop dat zijn vader overdag nagenoeg altijd in het gezelschap van anderen verkeerde, terwijl het avond was toen de vergadering was afgelopen en alle aanwezigen elk hun eigen kant opgingen. Hij stelt dat hij zelf een examen moest afleggen en daarom die bewuste dag thuis was gebleven; hij is ervan overtuigd dat het de bedoeling was om ook hem te doden. Verder wijst verzoeker erop dat de plaats waar zijn vader was vermoord, een begraafplaats was, die zich op de kortste route van het districtshuis naar het huis van de familie bevond. Verzoeker omschrijft deze plaats als volgt in zijn verzoekschrift: "Aan een kant van de begraafplaats loopt een pad, aan de andere kant ligt een grote beek met daarachter een woestijn. Ter hoogte van de begraafplaats zelf staan geen huizen. De eerste huizen bevinden zich verderop, waar de weg een bocht maakt. Deze huizen bieden aldus geen rechtstreeks uitzicht op de begraafplaats."

Verder stelt verzoeker dat de inhoud van de dreigbrief niet correct werd vertaald. Hij stelt dienaangaande onder meer als volgt in zijn verzoekschrift: *“Er weze evenwel opgemerkt dat dit alles berust op een misverstand bij de vertaling van de dreigbrief. In die dreigbrief wordt namelijk niet verwezen naar enig contact tussen verzoekers vader en de Amerikanen; de dreigbrief zegt daarentegen dat de vader steun biedt aan de Afghaanse overheid en dat die Afghaanse overheid slaaf is van de Amerikanen. Dit is ook wat verzoeker tijdens zijn tweede gehoor op CGVS heeft trachten uit te leggen (cf. pag. 13 verlag). Van enige tegenstrijdigheid is dan ook absoluut geen sprake!”*.

Dat hij sinds zijn vertrek niet meer persoonlijk door de taliban werd gecontacteerd, betekent volgens verzoeker niet dat de vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan zou zijn verdwenen, integendeel. Hij stelt dat zijn moeder, broers en zus wel nog werden lastiggevallen door de taliban: *“Zo heeft verzoeker van zijn moeder vernomen dat ’s nachts rond het huis de naam van verzoeker wordt geroepen. Wie kan dit anders zijn dan de taliban?”*. Dat zijn broers en zussen niet fysiek worden aangevallen, verklaart verzoeker door hun jonge leeftijd, terwijl hij zelf de oudste van het gezin was en zijn vader vergezelde overal waar die ging. Verder stelt verzoeker dat hij bij zijn oom Mu.H. in Kabul een maand lang ondergedoken leefde zonder zich aan de buitenwereld te tonen. Daar niemand op de hoogte was van zijn verblijf aldaar, spreekt het vanzelf dat hij gedurende die maand niet werd benaderd door de taliban, aldus verzoeker. Dat deze situatie onhoudbaar werd, staat volgens verzoeker als een paal boven water. Hij wijst er verder op dat er de eerste dagen na de moord op zijn vader veel politie aanwezig was in het ouderlijk huis, alsook vele vrienden en familie die het gezin kwamen condoleren. Van zodra het aantal aanwezigen in huis begon te minderen, werd het te gevaarlijk en is hij gevlucht, zo stelt verzoeker.

Verzoeker stelt verder als volgt: *“Verzoeker is ervan overtuigd dat hij bij een eventuele terugkeer zal worden vermoord door de taliban. Dit vermoeden is niet irrationeel; verzoekers naam wordt expliciet vermeld in de dreigbrief. Dat verzoeker niet meteen is gestopt zijn vader bij te staan bij het uitvoeren van diens taken, betekent dat verzoeker het expliciete gebod van de taliban heeft overtreden. Dat hij op heden niet langer zijn werkzaamheden uitoefent volstaat niet om het risico dat hij door de taliban zal worden gestraft en waarschijnlijk zelfs vermoord, weg te nemen. Het blijft een feit dat de taliban hem heeft bedreigd en dat hij heeft geweigerd gevolg te geven aan deze bedreiging. Dat volstaat opdat zijn leven in gevaar is. Hij loopt het risico dat de taliban hem bij terugkeer zal vermoorden, al is het maar om ook aan anderen een duidelijk signaal te geven.”*

Vervolgens betwist verzoeker met klem dat Kabul een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief biedt. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal zich hoofdzakelijk baseert op het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016, hetgeen handelt over de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 en dus volgens hem bezwaarlijk actueel kan worden genoemd. Hij voert aan dat de veiligheidssituatie in Kabul enorm is gewijzigd ten opzichte van 2015. Hij citeert uit het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en uit een rapport van *Human Rights Watch* van 2017. Hij stelt daarna als volgt: *“De argumenten die CGVS aanhaalt in een poging om aan te tonen dat verzoeker zou kunnen aarden in Kabul – zoals bijvoorbeeld het feit dat verzoeker op Facebook bevriend zou zijn met personen in Kabul – doen in casu niet ter zake en gaan bovendien voorbij aan het almaar groeiende geweld en het steeds groter wordende gevaar in Kaboel.”*

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: een kopie van zijn taskara (stuk 2), een kopie van schoolrapporten en -certificaten (stuk 3), een kopie van een dreigbrief van de taliban van 13 juli 2015 (stuk 4), een bewijs van de beroepswerkzaamheden van zijn vader (stuk 5), een uittreksel uit het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken (stuk 6) en een uittreksel uit een rapport van *“Human Rights Watch”* van 2017 (stuk 7).

Met een aangetekend schrijven van 27 oktober 2017 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: een kopie van een verklaring van de overheid van het district Qarghai in de provincie Laghman met vertaling (stukken 9.1 en 9.2), een kopie van een bevestiging van Ministerie van Onderwijs dat verzoeker is afgestudeerd aan het lyceum van Qarghai met vertaling (stukken 10.1 en 10.2), een kopie van een diploma afgeleverd door het onderwijscentrum van Qarghai met vertaling (stukken 11.1 en 11.2), een kopie van een identiteitsdocument van verzoekers vader met vertaling (stukken 12.1 en 12.2) en een kopie van de envelop waarmee deze stukken werden verzonden (stuk 13) (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 8 februari 2018 samen met een aanvullende nota het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security situation*" van december 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij en zijn vader omwille van hun werkzaamheden door de taliban werden bedreigd en dat zijn vader hierdoor door de taliban werd gedood. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij geen enkel document voorlegt dat zijn verwantschap met zijn voorgehouden vader zou kunnen staven; (ii) hij evenmin enig document voorlegt dat zou kunnen staven dat zijn vader daadwerkelijk werd gedood door de taliban; (iii) de omstandigheden waarin zijn vader zou zijn gedood niet aannemelijk zijn; (iv) de inhoud van de door hem voorgelegde dreigbrief van de taliban (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet overeenstemt met zijn verklaringen; (v) hij sinds de dood van zijn vader, noch na zijn vertrek uit Afghanistan iets van de taliban heeft vernomen en zijn familie, die nog steeds in hetzelfde dorp verblijft, evenmin problemen kende of iets van de taliban vernam; (vi) hij pas vijf dagen na de dood van zijn vader naar zijn oom in Kabul vlucht, dat hij zelf als een veiligere plaats omschrijft dan zijn eigen regio van herkomst, terwijl hij verklaart ontvoering te vrezen en niet te kunnen slapen door de zorgen hierover; (vii) hij het geïsoleerd karakter van zijn verblijf bij zijn oom in Kabul niet aannemelijk maakt; en (viii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in enkele van zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de verwantschap tussen hem en zijn voorgehouden vader aan te tonen. Het loutere feit dat verzoeker veel weet te vertellen over de verkiezing en de functie van een dorpsmalik en een hoofd van de tribale ouderen, toont op zich niet zijn verwantschap aan met de persoon die in de door hem voorgelegde stukken wordt omschreven als dorpsmalik en/of hoofd van de tribale ouderen. Uit deze stukken op zich valt evenmin enige verwantschap met verzoeker af te leiden. Ook de kopie van de taskara van verzoekers vader (rechtsplegingsdossier, stuk 4, stukken 12.1 en 12.2) toont dergelijke verwantschap niet aan daar noch verzoekers voornaam, noch zijn familienaam erin voorkomen. Het in onderhavig verzoekschrift opnieuw wijzen op de voorgelegde documenten (verzoekschrift, stuk 5 en foto's en video's in de map 'Documenten' in het administratief dossier) volstaat op zich geenszins om aan het voorgaande afbreuk te doen. Verder wordt in de bestreden beslissing tevens terecht opgemerkt dat de door verzoeker voorgelegde stukken evenmin zijn eigen werkzaamheden als chauffeur en administratief/logistiek medewerker aantonen.

Vervolgens stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing eveneens terecht dat verzoeker er niet in slaagt te bewijzen dat de persoon die beweerdelijk zijn vader zou zijn daadwerkelijk werd gedood door de taliban omwille van diens werkzaamheden. De voorgelegde stukken (zie map 'Documenten' in het administratief dossier, verzoekschrift stukken 2-5 en rechtsplegingsdossier, stuk 4) bevatten immers geen enkele informatie over de (omstandigheden van de) dood van deze persoon.

Verzoeker bewering in zijn verzoekschrift dat het ontvangen van de dreigbrief waarin een ultimatum werd gesteld, een eerste indicatie is van de moord door de taliban op zijn vader, kan niet worden bijgetreden. In de bestreden beslissing wordt er immers tevens terecht gewezen op de tegenstrijdigheden tussen de inhoud van de voorgelegde dreigbrief (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en verzoekschrift, stuk 4) en verzoekers verklaringen hierover. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de dreigbrief niet correct werd vertaald, doch hij laat na zelf enige vertaling van deze dreigbrief voor te leggen. Hoe dan ook komt ook verzoekers uiteenzetting over wat volgens hem wél in de dreigbrief zou staan evenmin overeen met zijn eerdere verklaringen dienaangaande tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In onderhavig verzoekschrift beweert verzoeker immers dat de dreigbrief zou stellen *“dat zijn vader steun biedt aan de Afghaanse overheid en dat die Afghaanse overheid slaaf is van de Amerikanen”* (eigen onderlijning), terwijl hij tijdens zijn gehoor op 12 mei 2017 als volgt verklaarde over de inhoud van de dreigbrief: *“Nee, ze spraken niet van de Amerikanen, ze zeiden we een niet-islamitische overheid steunden, en wat ze ook deden, dat het een ongelovige overheid is”* (eigen onderlijning) (gehoorverslag CGVS 12 mei 2017, p. 13). Waar verzoeker verder aanvoert dat hij en zijn familie na de dood van zijn vader bijstand hebben gevraagd van het politiebureau waar werd bevestigd dat zijn vader werd vermoord door de taliban, dient vastgesteld dat hij van deze verklaring van het politiebureau geen enkel stuk voorlegt. Het betreft dan ook niet meer dan een blote bewering. Daarenboven zijn verzoekers verklaringen dienaangaande in onderhavig verzoekschrift tegenstrijdig met zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken waar hij stelt dat de politie geen informatie gaf (administratief dossier, stuk 17).

Wat betreft voorts de omstandigheden van de beweerde dood van zijn vader, voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat zijn vader enkel overdag nagenoeg altijd in het gezelschap was van anderen. Geenszins valt dit te rijmen met zijn verklaringen tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 mei 2017, waar hij stelde dat zijn vader zelfs thuis niet alleen was: *“Er was altijd een aantal van ouderen bij hem, hij was niet alleen. Als hij thuis was, zelf dan, dan waren er altijd mensen bij hem, drie, vier, vijf mensen waren bij hem thuis”* (gehoorverslag CGVS 12 mei 2017, p. 9). Geenszins valt hieruit af te leiden dat zijn vader enkel overdag door anderen was vergezeld. Dat zijn vader zou zijn vermoord op een begraafplaats die niet zichtbaar is vanuit de nabijgelegen huizen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. In de bestreden beslissing wordt er bovendien terecht gewezen op verzoekers verklaring dat de vergadering in het districtscentrum net was afgelopen en zijn vader op slechts vijf minuten wandelafstand van dit districtscentrum werd gedood, en alsook op de centrale ligging van Aghrabad en de wegen richting het districtscentrum (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier).

Dat verzoeker na de dood van zijn vader of na zijn vertrek uit Afghanistan niets meer van de taliban heeft vernomen, is wel degelijk een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Indien verzoeker immers daadwerkelijk door de taliban met de dood werd bedreigd en zij reeds zijn vader hadden vermoord, kan wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat zij ook verzoeker actief zouden opsporen, *quod non*. Verzoekers bewering in zijn verzoekschrift dat zijn moeder, broers en zus nog steeds worden lastiggevallen door de taliban, valt verder niet te rijmen met zijn verklaringen tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 november 2016 dat zij nog steeds in hetzelfde dorp wonen en er sinds verzoekers vertrek geen problemen hebben gekend (gehoorverslag CGVS 8 november 2016, p. 6 en 7). Dat zijn familie 's nachts zijn naam zouden horen roepen rond het huis, is een blote bewering waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat de taliban actief naar verzoeker op zoek zijn. Waar verzoeker wijst op de jonge leeftijd van *“zijn broers en zussen”*, verliest hij uit het oog dat dienaangaande reeds terecht als volgt werd opgemerkt in de bestreden beslissing: *“Op de vraag waarom uw overige familieleden dan niet worden gevisieerd, verklaart u vervolgens dat uw siblings nog te jong zijn om te worden gevisieerd, dat zij nog niet gekend zijn in Aghrabad en bijgevolg nog geen problemen hebben gekend (GV CGVS, 8/11/2016, p. 18). Dit is bevreemdend, daar uw vader voordat hij de functie van hoofd van de tribale ouderen van het district Qarghayi bekleedde, dorpsmalik was en u uitlegt dat bij de verkiezingen van een dorpsmalik elke familie van het dorp wordt betrokken (GV CGVS, 12/5/2017, p. 5). Dat uw siblings dus nog niet gekend zouden zijn in het dorp, is aldus weinig aannemelijk. Dat antwoord kan dus niet uitklaren waarom uw familie probleemloos in uw geboortedorp kan blijven wonen, terwijl u beweert dat heel de familie gevisieerd wordt als iemand voor de overheid werkt (GV CGVS, 8/11/2016, p. 16).”*

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat verzoekers verklaring dat hij na de dood van zijn vader nog vijf dagen in het ouderlijk huis is gebleven niet te rijmen valt met zijn verklaring dat hij ontvoering vreest en wegens de zorgen hierover gedurende vijf dagen niet kan slapen.

De aanwezigheid van politie en condolerende vrienden en familie hebben blijkbaar niet verhinderd dat verzoeker zich dermate zorgen maakte te worden ontvoerd dat hij er niet van kon slapen gedurende vijf dagen. Betreffende zijn verblijf bij zijn oom in Kabul gedurende een maand stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij er ondergedoken leefde en zich niet aan de buitenwereld vertoonde. Daarbij verliest hij echter uit het oog dat in de bestreden beslissing reeds terecht werd gemotiveerd als volgt: *“Uw verklaringen betreffende het geïsoleerde karakter van uw verblijf bij uw oom zijn bovendien weinig geloofwaardig. Wanneer u namelijk wordt gevraagd naar uw dagelijkse activiteiten, verklaart u enkel tijd met uw neven E. en S., destijds resp. drie en vijf jaar, te hebben doorgebracht. Voorts voegt u hieraan toe dat de oudste, S., reeds in het eerste jaar van het Afghaans onderwijs school liep (GV CGVS, 12/5/2017, p. 15). Wanneer u echter wordt geconfronteerd met het feit dat Afghaanse kinderen pas vanaf hun zevende levensjaar naar school gaan, verandert u uw verklaringen door te stellen dat dit slechts pre-scholing betrof (GV CGVS, 12/5/2017, p. 15). Dergelijke wendingen in uw verklaringen doen eveneens afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid alsmede uw verklaringen inzake uw zelfverklaarde geïsoleerde verblijf in Kabul.”* Ten overvloede kan erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

De door verzoeker bijgebrachte stukken vermogen aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk te doen. Betreffende de stukken die verzoeker reeds aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorlegde (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt: *“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciaties niet ombuigen. De door u voorgelegde taskara levert slechts een bewijs op van uw identiteit, die hier niet betwist wordt. Het beeldmateriaal en de documenten over de werkzaamheden van uw vader tonen geen verwantschap tussen u beiden aan, en ondersteunen evenmin uw verklaringen over uw eigen werkzaamheden. Bovendien wordt er evenmin ondersteuning geboden voor de omstandigheden waarin uw vader om het leven zou gekomen zijn. Daarnaast komt de door u voorgelegde dreigbrief inhoudelijk niet geheel overeen met uw verklaringen (cf. supra) en heeft het er bovendien alle schijn van een gekopieerde of gescande template te betreffen, inclusief gescande vouwen. Wanneer u naar deze opvallende lay-out wordt gevraagd, verklaart u dat het al zo was toen u deze verkreeg (GV CGVS, 8/11/2015, p. 17). Daarenboven hebben documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn.”*

Het louter opnieuw bijbrengen van een aantal van deze stukken bij onderhavig verzoekschrift (stukken 2, 4 en 5) doet op zich geen afbreuk aan de hiervoor geciteerde motieven. De stukken over verzoekers opleidingen (verzoekschrift, stuk 3 en rechtsplegingsdossier, stuk 4, stukken 10.1, 10.2, 11.1 en 11.2) hebben geen betrekking op de verwantschap met zijn vader, de dood van zijn vader, zijn werkzaamheden of de bedreigingen van de taliban. Ze betreffen immers enkel verzoekers opleiding, waaraan *in casu* niet wordt getwijfeld. Het document dat in de inventaris bij verzoekers aanvullende nota wordt omschreven als *“Verklaring van de onafhankelijke overheid van de provincie Laghman, district Qarghai”* (rechtsplegingsdossier, stuk 4, stukken 9.1 en 9.2) kan evenmin een ander licht werpen op het voorgaande. Uit de vertaling blijkt dat dit stuk werd opgesteld door een docent van verzoeker, terwijl op het einde van de vertaling wordt gesteld dat het onder andere werd *“Gestempeld door Islamitische republiek Afghanistan, onafhankelijke administratie van lokale overheden [...] financiën en administratie, provincie Laghman, district Qarghai”*. Naast het feit dat niet kan worden ingezien waarom een lokale overheidsinstantie een verklaring opgesteld door een docent zou onderschrijven, blijkt hieruit ook het gesolliciteerd karakter van dit stuk. Dit gesolliciteerd karakter wordt bovendien bevestigd door de enveloppe (rechtsplegingsdossier, stuk 4, stuk 13) waarmee op 29 juli 2017 onder meer deze verklaring werd verstuurd, dus ruim twee maanden na het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker toont niet aan waarom hij deze documenten niet eerder kon voorleggen noch door wie de documenten werden opgestuurd. Dit klemmt des te meer daar het document zelf niet gedateerd is. De taskara van verzoekers vader (rechtsplegingsdossier, stuk, stukken 12.1 en 12.2) bevat evenmin informatie betreffende de verwantschap met verzoeker (zie *supra*), de dood van verzoekers vader, verzoekers tewerkstelling of de bedreigingen vanwege de taliban. De enveloppe (rechtsplegingsdossier, stuk 4, stuk 13) toont verder enkel aan dat verzoeker post ontving uit de provincie Laghman. Daarenboven dient erop gewezen dat alle door verzoeker bij zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota bijgebrachte documenten kopieën betreffen, die door middel van allerhande knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan relativeert.

Deze bewijswaarde wordt verder gerelativeerd daar uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') betreffende corruptie en valse documenten in Afghanistan blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Afgaanse documenten gemakkelijk (tegen betaling) verkrijgbaar zijn. De overige door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 6-7) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke. Het neergelegde reisadvies (verzoekschrift, stuk 6) is bovendien bestemd voor reislustige Belgen en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 9)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 9) kan worden afgeleid dat de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak zijn gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de Taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Betreffende het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken (verzoekschrift, stuk 6) werd er hoger reeds op gewezen dat dit is bestemd voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Het rapport van "*Human Rights Watch*" (verzoekschrift, stuk 7) bevestigt dat er bij de strijd tussen de taliban en de Afghaanse overheidstroepen ook burgerslachtoffers vielen, zoals ook hiervoor werd benadrukt. Uit dit rapport blijkt echter op zich niet dat de situatie in de stad Kabul actueel dermate zou zijn gewijzigd dat er wel sprake zou zijn van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul."

Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u vijf dagen na de dood van uw vader op aanraden van uw moeder bent vertrokken naar uw maternale oom Mu.H. te Kabul (GV CGVS, 8/11/2016, p. 15), die reeds 4-5 jaar geleden naar Kabul trok omwille van de betere leefsituatie en er een eigen winkel uitbaat (GV CGVS, 12/5/2017, pp. 3-4). U verbleef reeds een maand bij uw oom en heeft daar geen problemen gekend (GV CGVS, 8/11/2016, pp. 18-19). Diezelfde oom regelde en financierde bovendien ook uw reis naar Europa (GV CGVS, 8/11/2016, p. 9). U volgde daarbij ook een cursus Engels en spreekt zowel Pashtou als Dari (GV CGVS, 8/11/2016, p. 7). Voors blijkt uit uw activiteiten op de sociale media ('M.Y.H.' (gebruikersnaam m..h.) en 'M.H.' (gebruikersnaam m..h..xxx)) dat u bevriend bent met diverse Kabuli, al dan niet van de H-tribe. Daarnaast werd er van u een derde Facebookprofiel teruggevonden, met de naam 'M.A.H. (gebruikersnaam 'm..a.'). Dit profiel stelt weliswaar dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit de provincie Laghman, maar dat uw huidige woonplaats Kabul betreft. Ook het gros van de H-vrienden van dit profiel woont en/of studeert(-de) in Kabul, hetgeen allemaal factoren zijn die bevestigen dat u zich als volwassen jongeman succesvol in Kabul zal kunnen vestigen binnen een sterk familiaal en tribaal netwerk.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien." Dienaangaande komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan de niet *in concreto* uitgewerkte stelling dat de argumenten van de commissaris-generaal, "zoals bijvoorbeeld het feit dat verzoeker op Facebook bevriend zou zijn met personen in Kaboel", niet ter zake doen, hetgeen bezwaarlijk als een dienstig verweer kan worden beschouwd. Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Kabul zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. De hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing wordt bijgevolg door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER